

kıbrıslı gençlik

haberler

politika ve
hukuk

Kıbes

eğitim ve
sağlık

denemeler
ve
şiiirler

içindekiler

4,5 haberler, etkinlikler

6 KGP'nin kuruluş manifestosu

7 korkulu rüya:trafik

Nurten Özürçün

8 Barışa mı yoksa....

Osman erçal

8 Birlik, mücadele dayanışma

Deniz Direkçi

9 Öcalan Davasında Son Tango

Aslı murat

9 fark vamı? - Bir uçurumun kenarındasınız

Cemil Bardı

10 bir katliamın öyküsü "Guernica"

Cemaliye

11 insan hakları insan haklarıyla insandır

Aslı Murat

12 kimlik

Orkun Yetkili

12 Küçük Zeytin Ağacı

Beste Arslan

13 kitap / Altı kırbeş

14 uyuşturucu üzerine

Nur Karaman

15 sosyalleşme

Nur Karaman

16-17 yabancılaşıma

Nur Karaman

18 Truva efsanesi

Özgen Özyönüm

19 Güzel ülkemizin üniversiteleri

Nurten Özürçün

20 Büyük Parçam

Ali Murat

21 barışa birlikte yürüyelim

kıbes

22 Teknoloji Üzerine

Umut Zeytin

merhaba

İkinci sayımızla Kıbrıs barışseverlerinin yanında olmaktan mutluluk duyuyoruz. Aradan yaklaşık bir yıl geçmesine rağmen ilk sayımızdaki gibi inancımızı ve kararlılığımızı koruduğumuzu belirten bir dergi hazırlamak için özen gösterdik. Kıbrıs'ta esen olumsuzluk karamsarlık havası, inkar etmemize rağmen bizi de etkilediğinden daha önce yaşanan Barış rüzgarının tekrardan esmeye başlamasını sağlamak düşüncesiyle dolu bir dergiyle karşınıza çıkmayı uygun gördük. Elinizde tuttuğunuz derginin düştüğünüz kıyıdan çıkmak için sarkıtılan bir merdiven olduğunu düşünerek okumanızı dileriz. Kıbrıslılara, Kıbrıslılık geleneklerinin halen daha yaşamakta olduğunu vurgulamak ve tek hedefimiz olan birleşik Kıbrıs hayalinin gerçekleşmesi için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Tüm KGP üyelerinin alın teriyle hazırlanan ve değişik türde yazılardan oluşan dergimizden keyif almanız dileğiyle!

künye

Sahibi : Umut Yalınkaya / 0533 8654335

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Ali Murat

İrtibat : umutyalinkaya@gmail.com

Adres : İhlamurdere Cad. Altıntaş Sk No:12 K:3 Beşiktaş - İstanbul

Tel : 0212 236 98 05

Grafik Tasarım : Reklam Ajansı / reklamajansi1@gmail.com

Baskı : Mart Matbaası/Nurtepe Ceylan Sk No:24

Kağıthane - İst 321 23 00 Tel: 0212 321 23 00

bahar pikniğimiz

15 Mayıs 2005 Pazar günü KGP' nin gelenekselleşen bahar pikniği birkaç yıldır olduğu gibi yine adalarda gerçekleşti. Bu yılki tercihimiz Büyük Ada oldu. Özellikle yeni gelen arkadaşların yüksek oranda katıldığı piknik her zamanki gibi bolbol eğlendik ve İstanbul'un gürültüsünden ve stresinden bir günlük de olsa uzaklaştık.

yeni yılımız

Yeni yılı da dayanışmamızın bir göstergesi olarak dernek lokalimizde karşıladık. Osman ve Emrah arkadaşların büyük çabalarıyla pişirilen şiş kebaplarla karnımızı doyurduktan sonra sabaha kadar şarkılı, türkölü ve marşlı bir gece geçirdik. 2006' nın ilk saatlerinde gecemize eşi Remziye abla ve oğlu Emre ile katılan KIBES başkanı Sarper abi de geceye büyük renk kattı. 2006 yılının adımıza ve dünyaya barış getirmesi dilekleriyle güzel bir yılbaşı gecesini daha geride bıraktık.

Molohiya Gecesi

Gellenekselleşen bir diğer eğlencemiz olan Molohiya Gecesi yine renkli görüntülere sahne oldu. Her ne kadar da iştahlı arkadaşlarımız yüzünden ufak çaplı sürtüşmeler çıksa da molohiyanın bol olması sorunların büyümesini engelledi. Gecedan ayrılırken herkesin oldukça tok ve mutlu olduğu gözlerden kaçmadı.

Atina ziyaretimiz

20 – 26 Nisan 2005 tarihleri arasında Yunanistan da faaliyetlerini sürdüren Kıbrıslı Rumların OKOE örgütünün derneğimize yaptığı davet üzerine 10 kişilik bir heyetle Atina da yapılan Kıbrıs'tan ,Türkiye'den Almanya'dan, Yunanistan'dan ve İngiltere'den Rum ve Türk gençlerinin biraraya geldiği organizasyona katılmak üzere Yunanistan'a gittik. Daha çok adayı barışa nasıl

götürebileceğimiz ve bu aşamada gençlerin rolünün ne olabileceğiyle ilgili tartışmaların geçtiği toplantılarda arkadaşlık ortamının çok kısa süre içinde

yakalanması dikkat çekici ve sevindirici bir gelişmeydi. Kıbrıs sorunun diyalog yöntemiyle ve her zaman temas içinde kalarak çözülebileceğine inandığımızdan dolayı varolan

Her Cuma lokalimizdeyiz

Her Cuma lokalimizde gerçekleştirdiğimiz toplantılarda yine çok verimli tartışmalar yaptık. Tartıştığımız konular arasında 'Küreselleşme', 'Küresel ısınma', 'Sosyalleşme', 'Madde bağımlılığı' gibi gerçekten güncel ve önemli konular vardı. Yeni katılan arkadaşların da ilgi gösterdiği ve katıldığı renkli tartışmaların sonunda ortaya çıkan görüşler her hafta Cemaliye arkadaşımız tarafından özetlenip mail grubumuza atıldı.

'İncisini Kaybeden İstiridyeler'

Gazeteci yazar Sevgül Uludağ'ı 3 Aralık 2005 tarihinde Taksim Çatı Restorant'da gerçekleştirdiği kitap tanıtımında yalnız bırakmadık. KIBES ile birlikte katıldığımız gecede Sevgül Uludağ yıllardır kanayan yaramız olan kayıplar konusunu irdelediği 'İncisini Kaybeden İstiridyeler' adlı kitabını tanıttı. Geceye Türkiye'nin Kıbrıs sorununa duyarlı aydınlar ve sivil toplum kuruluşlarından temsilciler de katıldı.

KGP'nin kuruluş manifestosu

- İstanbul'da yaşayan Kıbrıslı Türk Öğrenciler ve çalışan gençlik olarak, Kıbrıs Adasındaki sorunlara olan duyarlılığımızı zemin alarak, yurdumuzdaki mevcut statükonun gerek Kıbrıs içinde gerek Kıbrıs dışında yaşayan tüm Kıbrıslı Türklerin geleceğini tehdit ettiği tespitiyle kendi yurdumuz ve geleceğimiz üzerinde bizlerinde söz hakkına sahip olduğumuzu göstermek.

- Yıllardır kendi kaderini tayin hakkından mahrum bırakılan Kıbrıslı Türk halkının parçası olarak sahip olduğumuz hakları daha yüksek bir sesle dile getirebilmek ve de bunun için ortak mücadelenin bütünlüğünü sağlamaya yönelik çalışmalarda bulunmak. Bu nedenledir ki genelde dünya sorunlarına özelde Kıbrıs sorununa dair ortak bir irade göstermek ve bu uğurda çalışma yapmak üzere, insan hakları ve demokrasiye saygılı, ırk, dil, din, ve cinsiyet ayrımına karşı, askersizleştirme ve silahsızlaştırma yanlısı, bağımsız, barışçı ve kolektif bir yapılanma içinde bulunmak.

- Gençliğin kültürel, sanatsal ve sportif alanlarda bir araya gelerek çalışmalar yapmasını, çalışmalarını çeşitli etkinliklerle veya gösteriler düzenleyerek sunmasını ve buna bağlı olarak da gençliğin, belirtilen alanlarda geliştirilip yetkinleşmesini sağlamak.

- Gençliğin her alandaki sorunlarına gençlerle sahip çıkarak, sorunların çözümünü için uğraş vermeyi ve buna bağlı olarak da gençlerin sağlıklı biçimde gelişmelerini sürdürmelerini sağlamak.

- Kıbrıslı Gençlik Platformu Birliği, yukarıdaki amaçları gerçekleştirmek için uğraşır her türlü yasal girişimlerde bulunur uluslar arası kuruluşlarla iş birliği yapar.

KGP akademik, demokratik mücadeleyi önüne koymuş bir gençlik örgütüdür. Birlikteliğin temel amacı Kıbrıs'tan uzak yaşayan gençlerin asimile edilmeden Kıbrıs kültürünü her türlü sürdürebilmeyi önüne koymuştur. Sadece Kıbrıslı Türk kültürünü yaşatmayı değil, adımıza geri dönmek istediğimizde her türlü soruna dair fikir üretmek, çözüm önerileri getirmek hedefler

arasındadır. KGP, kültürü salt sergilenen bir şey olarak değil, yaşamın her alanında yeniden üretilen bir olgu olarak görmekte ve bu bağlamda yabancılaşmaya karşı toplumsal ilişkileri kuvvetlendirici bir rol üstlenmektedir. Bunun en somut örneği Kıbrıs'ta bu sene ikincisi yapılan Elekten Geceler organizasyonunun örgütleyicisi olarak yer almasıdır.

KGP yeni gelen öğrencilerin yaşadıkları her türlü ikametgah, okul, ev ve yurt sorunlarının çözümünde yardımcı olmakta ve öğrenci dayanışmasını iyi bir şekilde sergilemektedir.

KGP öğrencilerin yabancı ülkede yaşadıkları yoğun stres ortamında sosyalleşme adresi olmuştur. Bu bağlamda piknik, parti, "molehiya geceleri", kokteyller, sinema gösterimleri düzenlenmektedir. KGP'yi oluşturan üniversite gençleri olarak ülkemizin tarihi hakkında sadece okulda okutulan kitaplarla kalmamakta çeşitli kaynaklar araştırılıp atölye çalışmaları yapılmakta, paneller düzenlenmektedir.

Son dönemlerde yükselmekte olan statüko karşıtı harekete tüm desteğini vermiş ve gençlik içerisindeki gerek eylem tarzı gerekse yeni fikirlerle farklı bir soluk katmıştır. Bunun en somut örneği ise 1980 sonrası Türkiye'de ilk kez Kıbrıs yüksek öğrenim gençliğinin örgütlülüğü olan KGP kendi isteklerini dile getiren bir dizi eylemlilik içerisine girmiş ve Kıbrıs'ta yapılan tarihi mitinglerin en büyüğünde GKO'yu temsil eden konuşmacılık görevini üstlenmiştir (KGP, Bu Memleket Bizim Platformu'nun ve yedi gençlik örgütünün oluşturduğu binlerce genci temsil eden Gençliğimizi Kurtarma Operasyonunun üyesidir)

KGP Türkiye'de okuyan gençlerin ortak sesi olmaya, kültürel aktiviteler yapmaya, gençlerin sorunlarına sahip çıkmaya; bu sorunları herkesin eşit söz hakkına sahip olduğu platformlarda tartışıp çözüm önerileri getirmeye Kıbrıs'ta ve dünyada demokrasiyi, özgürlüğü ve barışı sonuna kadar savunmayı hedef seçmiş ve bu yolda bıkmadan usanmadan ilerlemeyi önüne koymuştur.

korkulu rüya: trafik

Artık gazetelere bakmaya korkuyorum! Manşetlerde o korkunç, o tüyler ürpertici, o can yakan kazalardan biri var mıdır acaba korkusuyla gazete okumaya cesaret edemiyorum bir türlü...Her gün, her gazeteye göz atışımda, birilerinin kaza yapmış olduğunu, birlerinin canının yanmış olduğunu görüyorum..O kadar sempozyumlar düzenlenirken, o kadar bilgilendirici, ibret verici reklamlar, tanıtımlar varken...Nasıl oluyor da kazalar hala aynı şiddette devam ediyor? Sempozyumlar sürüyor da, katılım mı yok? İnsanlarımız acaba sempozyumlara ihtiyaç mı hissetmiyor? Acaba insanlarımız "yaşam"la ilgili, ki bundan daha değerlisi yoktur, olan bu sempozyumlara katılmaya fırsat mı bulamıyorlar? Ne kadar yazık eğer öyleyse..

Peki ya sistemimiz? Onu da sorgudan geçirmek gerekmiyor mu? Genç yaştaki insanların ehliyet alabilmeleri...Ehliyet almanın kolay olması... Ehliyet sınavına girenlerin temmelli ve sağlam bir eğitimden geçirilmemesi... İnsanların trafiğe dair tecrübeleri yaşayarak öğrenmelerinin beklenmesi!!...Bunları da sorgulamak gerekli bence.Üstelik ehliyet alabilmek bu kadar kolayken yinde de sorumsuzluk olarak gördüğüm bir haber dikkatimi çekmişti geçenlerde gazetelerde: "637 ehliyetsiz sürücü yakalanmış" diye...Burada, birilerinin sorumsuzluğu dikkatimizi çekmiyor mu? Kendimize, çocuklarımıza, başka insanların canına ,çevreye, topluma : herkese karşı göz ardı edilemez bir sorumsuzluk değil midir bu?

Ya o son model arabalarımızı kullanmak zorunda kaldığımız yetersiz yol durumu??Artık yolları çift şerit yapmamın zamanı gelmedi mi??Yolların yapılırken daha dikkatli, daha titiz planlanması gerektiği doğru değil mi??..

Bununla da bitmiyor iş! Sorgulanması gereken bir yönü daha var olayın: En önemlisi olan aile!!...Ailelerin genç yaştaki çocuklarına araba almaları, almasalar bile, daha gençler hazır değilken onların trafikte araba kullanımına sıcak bakmaları...Gençlerin, bir tek gerekli sevgi ve ilgi dışında, her istediklerini kolaylıkla ailelerinden elde edebilmeleri...Bu nedenle, sevildiğini, ilgilenildiğini, önemli olduğunu, birey olduğunu ve olgun birisi olduğunu hissetmek için girdikleri arayışta, alkol, sigara ve madde kullanımının artması ve ileriye düşünmeden, ölçüp tartmadan, o "delikanın" verdiği heyecan ve coşkuyla, süratli, içkili ve düşünmeden araba kullanmaları...İşte tüm bunlar değil mi o

korkunç görüntülere sebep olan? Kıbrıs Savaşı'nı yaşamış bir dönemim çocukları olarak büyük bir bunalım dönemindeyiz bence...O savaş dönemindeki yoklukların, acıların, kısıtlamaların, çaresizliklerin... yaralarını, çocuklarının istedikleri her şeyi yaparak, onların

hiçbirşeyden mahrum kalmamasını sağlayarak yapmaya çalışan, çocuklarının yanlışlarını sırf sorun çıkmasın, dileğince yaşasınlar diye göz ardı eden... bir kuşağın çocuklarıyız.. İşte bu yüzden bazılarımız bazı konularda sorumluluklarını fark edemiyor.Başkalarının hayatına ve kendi hayatlarına olan sorumluluklarını...

Sorunun kilit noktası sadece gençler değil tabii ki. Bizim sorunumuz; eğitimsizlik, bilgisizlik, duyarsızlık!!!Yapılan sempozyumlara katılmıyoruz. Trafik konusundaki eksikimizi kabul etmemiyor, trafikteki kendi eksiklerimizi görmüyoruz.Sanki kötü şeyler bize hiç olmamış gibi düşünüyor, bu trafik kazalarını da, trafikle ilgili hataları da başkalarına atfediyoruz.Bilinçli ve sorumlu gençler olarak yetiştirilemiyoruz,kendi başımıza da bunu beceremiyoruz.Ailemizde,sevdiklerimizde,yakınlarımızda,hayatımızda eksikliğini hissettiğimiz sevgiyi,ilgiyi ve daha birçok şeyin eksikliğini, araba,hız,umusamazlık,sorumsuzluk, alkol, sigara kısaca madde kullanımı...gibi alanlarda doldurmaya çalışıyoruz.Ve... Ne yazık ki sonuç yine o tüyler ürpertici,can yakıcı kaza görüntüleri... İsyenler ediyoruz... Ve...Çok değil, iki gün sonra başka bir trafik kazası ve başka kurbanlar..Zaten şu ehliyetleri iyi bir eğitimden geçip alıyor değiliz, bari kendi sorumluluğumuzu bilelim!

Ben korkuyorum gazete sayfalarını okurken! Akıldan geçirmeden edemiyorum: "ya benim sevdiklerim de bir gün...?". Devamını yazmaya bile cesaret edemiyor elim! Ama biliyorum ki memleketimin duyarlı insanları, bu konuya da birlikte, duyarlılıkla, yüreklilikle yaklaşacak ve o korkunç görüntüler artık kabusumuz olmaktan çıkacak!! Bunu bildiğim için bu yazıyı yazıp size yollamak istedim! Unutmayın; "ayaklarını koparıp suya attığınız her deniz yıldızı, 5 deniz yıldızı olarak yaşamaya devam edecektir!". Büyük değişimlerin, duyarlılıkla başlayan küçük değişimlerden körlendiğini hep hatırlayalım!! Ve bunu hatırlayarak, duyarlılığımızı gösterip, küçük değişimleri kendimizde başlatalım! İnanın, gördüğünüz değişime siz de şaşıracaksınız!

Mutlu günler dileğiyle,

Bariş mı yoksa....

Biz Kıbrıslı Türkler'e 'Bugünkü halinizden memnun musunuz?' diye bir soru sorulsa, hiç kuşkusuz çoğunluk olarak 'Hayır' deriz. Bu nedendir ki; bariş çok yaklaştığımızı hissettiğimiz referandum sonucu istediğimiz gibi çıkmamasına rağmen 'Bariş' için mücadele etmekten vazgeçmiş değiliz. Biz gençler olarak kararlılığımızdan vazgeçmememize rağmen politikacılar bazında yaşanan sorunları da gözardı etmemekte ve bu konuda her iki taraf politikacılarını uyarmak konusunu kendimize görev bilmekteyiz.

Günümüz politikacılarımızın barişin üzerine gitmek yerine Rumlara yaptıkları hataların cezalarını ödetme yani altetme politikalarının halk üzerinde bıraktığı olumsuz etkiler biz gençleri üzmeye başlamıştır. Bariş inancımızın doruğa ulaştığı günleri hatırlamak ve inancımızı güçlendirmek yerine yaşatılan olumsuz hava, şimdilerde evlerde; havalimanlarının, gemi limanlarının, adamızı ikiye bölen yeşil hat üzerinde açılacak deliklerin tartışma konusu olmasını sağlamaktadır. Bu tersine esen rüzgarın Rumları masaya yaklaştırmaya politikası olarak düşünülmeli akıllı bir yol olarak gözükse de, Rum halkının olumsuz etkilenmesini sağlamaktadır. İnkna edilmesi gereken Papadopoulos olabilir ama bu yalnızca bugün için geçerlidir. İleriki dönemleri düşünülerek politika yapmak yani halkları etkilemek daha akıllı bir yöntem değil midir?

Şimdilerde yaşatılan bu ortam dışında dış kuvvetler tarafından da Kıbrıs halkının hedeflerini küçük tutması sağlanmaya çalışılmaktadır. "Unutmak ve tarihi yanlış yazmak ulus olmanın yöntemidir" tezini savunanlar geçmişte yaşanan güzel Kıbrıs örneğini unutturmaya çalışarak yaşanan problemleri (kendi yaşattıkları problemleri) hatırlatmayı kendilerine görev bilmekte, ikiye bölünmüş bir ada yaratmaya çalışmaktadırlar. Bunların en güzel örnekleri; AB'nın Papadopoulos'a baskı yapmak yerine halen onun görüşlerini dinlemek için çağrı yapması ve hiçbir şeyden korkmayan Amerika'nın Rum lobisinden korka korka adaya gelmesidir. Dış etkenlerin adadan isteği bariş değil kolayca manipüle edecekleri ikiye bölünmüş Kıbrıs'tır. Bunca yıl bizi kötü yönetenlerin faturasını bize ağır ödetmelerine rağmen Rum yönetimine belirgin hiçbir baskı yapmamaları sadece sözlü telkinlerle işi geçiştirmeleri bize bunları düşündürmektedir. Umanız ki biz yanlış düşünüyoruz ve herşey yolunda gitmesi gerektiği gibi gidiyordur. Ama doğruyu söylemek gerekirse bu konuda onlara inancımız pek kalmamıştır. Rahatsız olduğumuz asıl konu da bu tip kandırmacalar ve oyunlara gelmeyeceğimizdir.

Bizim asıl istediğimizin 'Bariş' olduğunu her fırsatta dile getirmememize rağmen, bir avuç insanın davayı yanlış anlaması, yorumlaması ve yanlış aktarması dünya kamuoyunda "Kıbrıs Türk halkının barişten önce yani bağımsızlıktan önce ekonomik sorunları düşündüğü" etkisini bırakmaktadır. Bu da AB'yi bize bazı ekonomik teselliler vermek mantığına sürüklemektedir. Ama belirtmek isteriz ki Kıbrıs Türk halkının asıl kavgası kimlik kavgasıdır. Ekonomi de bir etkidir ama bu asla öncül etken değildir.

Biz gençlerin isteği kurulacak ortak yaşamın hem Türk hem Rum halkı için gereklilik olduğunun belirgin hale getirilmesidir. Bu hedefle üzerine en büyük yük düşen kişilerin gençler olduğunun farkındayız ve bu görevimizi en iyi şekilde yerine getirmek için söz birliği içindeyiz.

Son olarak Kıbrıslı gençlerin bunca fedakarlığına rağmen gelecekteki belirsizliğin halen daha devam ettiğini görüyoruz. Ama bu durumun inancımızı hiç etkilemediğini ve 'kendi ülkemizin misafiri' olmayacağımızı belirtmek isteriz.

Osman Erçal

Birlik, Mucadele, Dayanışma

Cagdas bir toplum olabilmek için geleceğin büyükleri gençlere birçok görev düşer. Bu görevlerin sağlıklı bir şekilde yürütmesi için halk arasında mutlaka birlik, mucadele, dayanışma olması gerekir.

"Cagdas Toplum"un tanımını herkes farklı bir şekilde yapar. Bana göre cagdas bir toplum; halkın birçok konuda birlik olmasıyla, karşılıklı iş birliğinin yapılmasıyla, var olan kulture gereken önemin verilmesiyle ve toplumun değişime, gelişime açık olmasıyla sağlanır. Toplumun sahip olduğu değerlere önem vermesi ve onları koruması cagdaslaşmanın en temel unsurudur. Her toplumun geçmişini çok iyi bilmesi gerekir, fakat bu her zaman geçmişin golgesi altında yaşanması anlamına gelmez. Toplumlar geçmişini bilmeli ve toplumu geleceğe, cagdaslığa taşıyacak olan fikir, plan vb. alternatiflere açık olmalı. Geçmişin golgesinde yaşayan toplumlar asla ilerleyemez, yerlerinde sayarlar yani statiktirler. Bu da o tür toplumların değişime ve cagdaslaşmaya açık olmadıkları anlamına gelir. Kıbrıslı gençlerin ilk görevi; Kıbrıs'ı yani yurdunu benimsemis ve sevmis olması gerekir. Yurt sevgisi olmayan bir bireyin, toplumun cagdaslaşmasına katkıda bulunması düşünülemez. İkinci görev; toplumun su anda bulunduğu konumunun tartışılıp, daha iyisinin nasıl sağlanacağı hakkında toplumsal bir karar almak. Son aşama ise; alınan kararları düzenli ve toplum yapısına uygun düşecek şekilde uygulamak ve sonuçları beklemek. Tabi bekleme sürecinde yapılması gereken işler de varsa mutlaka yapılmalı. Bu süreçte bireylerin olumlu yaklaşım ve davranışları toplumdaki düzenin daha da sağlamlaştırılması yönünden gayet önemlidir.

Toplumların cagdaslaşmasındaki en önemli üç unsurunu unutmamalıyız; Birlik, Mucadele, Dayanışma. Bu üç unsurun olduğu yerde cagdaslaşmanın olması kaçınılmazdır...

Hindistan'da ünlü ressam

Hindistan'da çok ünlü bir ressam varmış...herkes bu ressamın yaptıklarını kusursuz kabul edecek kadar beğenirmiş. Onu renklerin ustası anlamına gelen Ranga Geleri olarak tanılarda kısaca Ranga Guru derlermiş...onun yetiştirdiği bir ressam olan Ragigi, eğitimini tamamlamış ve son resmini yaparak Ranga Guru'ya götürmüş, ondan resmi değerlendirmesini istemiş....Ranga Guru, "sen artık ressam sayırlsın Ragigi. Artık senin resmini halk değerlendirecek." diyerek; "resmini şehrin en kalabalık meydanına götür ve en görünen yerine yerleştir, yanına kırmızı bir kalem koyarak halktan beğenmediklerini yerlere çarpı koymalarını rica eden bir not bırak..." demiş. Ragigi denileni yapmış...ve birkaç gün sonra resme bakmaya gittiğinde görmüş ki, tüm resim çarpılarla bozulmuş ve neredeyse görünmüyor. Çok üzülüş tabii. alıp resmini götürmüş Ranga Guru'ya üzülmesini ve yeniden resme devam etmesini önermiş. Ragigi yeniden yapmış resmi. ve yine Ranga Guru'ya götürmüş. Resmi yine şehrin en kalabalık yerine bırakmasını istemiş Ranga Guru. "ama bu defa yanında bir palet dolusu çeşitli renklerde yağlı boya, birkaç fırçayla birlikte insanlardan beğenmedikleri yerleri düzeltmesi için bir yazı bırak" demiş. Ragigi denileni yapmış... Birkaç gün sonra gittiği meydana görmüş ki resmine hiç dokunulmamış. Fırçalar da boyalar da hiç kullanılmamış. Çok sevinmiş. Koşarak Ranga Guru'ya gitmiş ve resme dokunulmadığını anlatmış. Ranga Guru demiş ki "Sevgili Ragigi sen ilk seferde insanlara fırsat verildiğinde ne kadar acımasız bir eleştiri sağanağıyla karşılaşabileceğini gördün. Hayatında resim yapmamış insanlar bile gelip senin resmini karaladı...Oysa ikinci kez onlardan hatalarını düzeltmelerini istedin... Yapıcı olmak eğitim gerektirir. Hiçkimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye kalkmadı, cesaret edemedi. Mesleğinde usta olman yetmez, bilgi de olmalısın. Emeğinin karşılığını, ne yaptığından haberi olmayan insanlardan alamazsın. Onlara göre senin emeğinin hiçbir değeri yoktur. Sakın emeğini bilmeyenlere sunma ve asla bilmeyenlerle tartışma...."

Sizde hayatınızda eleştirme yerine pozitif katkıyı tercih edin...çünkü her hayat her bireyin kendi özgür davranış ve düşüncesini yansıtır...onları bu isteklerinden vazgeçirme yerine onlara katkıda bulunun... Herkes iyi bildiğini yapsın... Herkes başka birini(lerini) eleştirmeden önce kendini eleştirme cesaretine sahip mi onu 1 değerlendirsin.....!!!!!!

Deniz Direkçi

Öcalan Davasında Son Tango

Dünya'da özellikle Türkiye'de uzun süreden beridir beklenmekte olan karar 12 Mayıs 2005'te Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından açıklandı buna bağlı olarak bu karar Türkiye'nin gündemine ve yönetimine ağır bir tokat indirdi. Gerçi beklenmeyen bir karar da değildi fakat gerek halk (Türk halkı) gerek idare mensupları tarafından açıklandığı andan itibaren ağır eleştiriler almaya başladı. Tüm gün boyunca birçok haber kanalında hukuk profesörleri, siyasetçiler bir takım açıklamalarda bulundu. Devletin ileri gelenleri PKK'nın başı olarak nitelendirilen Abdullah Öcalan'ın hakkında verilen kararın siyasi olarak değerlendirdi. Türkiye'nin AB sürecine vurulmak istenen neşter olarak aksedildi. Hiçbirinin ağzından 'evet gerçekten yargılama sürecinde usule ilişkin hatalarımız olmuştur' cümlesini duymadım. Hukukta bir tabir vardır 'Suçluyu kazırsan altından insan çıkar'; kısacası en azılı katil bile olsa bir insanın adil ve eşitlikçi bir yargılama sürecinden geçmesi gereğidir. Bu da ancak hukukun bağımsızlığını ve üstünlüğünü kabul eden toplumlarda var olabilir.

Gelelim Öcalan'ın AİHM'ndeki davasının sonucuna. Yargıçların AİH Sözleşmesinin ihlal edildiği yönünde karar verilen maddeleri; 6. adil yargılama hakkı, 5. özgürlük ve güvenlik hakkı, 3. işkence yasağı (adil olmayan bir yargılama sonunda idam cezası verilmesi ki bu karar yeni bir içtihat yaratmıştı. Bu maddelerin genel olarak gerekçelerine bakıldığında ise; Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde askeri yargıç önünde yargılama, yeterli savunma hakkı verilmemesi, avukatlara getirilen kısıtlamalar (17bin sayfa için 36 gün, müvekillerle görüşme imkanı), gözaltı süresinin uzun tutulması ve diğer mahkemeye başvurunun engellenmesi görülmektedir. Adil yargılanmadığı kararından sonra iş Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'ne bırakılmıştır. Haziran veya Temmuzdaki olağan toplantılarında bir karar vermeleri beklenmektedir. Bakanlar Komitesi'nin nihai kararın Öcalan'ın yeniden yarılanıp yargılanmayacağına ilişkin olacak. Karar değerlendirildiği zaman Öcalan davasının şeklen sakatlık doğurduğu karşımıza çıkar ki AİHM'nin de kararında maddi anlamda bir aykırılık dile getirilmemiştir. Kimileri bu kararın AB'nin bir oyunu olduğunu kimileri ise ki bende bu görüşteyim tamamen Türkiye'nin uygulamadaki hatalarının kendine geri dönmesi diye değerlendirme yapmıştır.

PKK'nın doğuşu, Kürt sorunu Türkiye'nin en yaralı noktalarıdır ve bu konuda icraat yapılmadığı sürece gerek Doğu'daki terör gerek dışardan gelen baskılar devam edecektir. Kürt halkı Doğu'ya yatırım yapılmaması, ezilmişliğin bedeli olarak kurtuluşu birtakım örgütler kurarak sesini duyurmakta aramaktadır.

Nasıl ki Kıbrıs'ta banş, iki kardeş halkın banş içinde yaşaması diyorsak Türkiye'de de Kürt ve Türk toplumlarının da daha iyi yarımlar için banş içinde yaşayabilecekleri inancındayım; yeter ki insanlığı sevelim ve içimizdeki aptalca düşmanlık bitsin.

Nazım Hikmet'in dediği gibi 'yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür bir orman gibi kardeşcesine'...

Aslı Murat

fark varmı?

Geçmişe ve günümüze baktığımızda Kıbrıs hep başkalarının isteğine göre yönetilmiş ve bizi Kıbrıslıların söz söyleme hakkı hiç olmamıştır. Söylemeye kalkanlar Komünistler denilip dışlanmaya çalışılmış ve sindirilmeye çalışılmıştır. Bu girişimlerin bazıları başarılı olmuş bazıları ise olmamıştır. Yeri geldiğinde halka karşı zor kullanmışlar yeri geldiğinde işin içine derin devletin karışmasıyla malum cinayetler işlenmiştir. Peki bu olaylarda halkın tutumu ne olmuştur veya olmaya zorlanmıştır? Halk burada sadece bazı biliçli vatandaşların ezilmesine karşı hiç bir tepki vermeyen veremeyen bir esirler sürüsü olmuştur. Bu yıllarca böyle devam etmiş ve yıllarca statüko dediğimiz yönetim altında ezilen halk artık dayanacak gücü kalmadığını ilan etmiştir.

Seçimlerde sandıkta tüm engellemelere, provakasyonlara rağmen gösterdiği iradeyle statükoyu devirmiş yerine en iyiyi sağlayacağına inandığı kişi ve kişileri getirmiştir. Peki bundan sonra ne oldu? Halkın seksen bin kişiye varan mitinglerinden, halkın iradesinin devletin iradesinin üstüne çıktığı günlerden, insanların mitinglerde haykırarak vaatlerde bulunduğu günlerden geriye ne kaldı şimdi? Statükoyu devirdik, evet, çok da iyi yaptık ama şu anki durumumuz ne? Çözüm yolunda hangi adımlar atılıyor? Avrupa Birliği yolunda Kıbrıs'taki gelişmeler ne? Devlet bunların hangisini sağlayabiliyor? Niye hala görünürde birşey yok? Nerde kaldı halkın söz sahibi olması? Nerde kaldı halkın enerjisiyle ülkede bazı şeylerin değişmesi? Kaldı ki başa meydanlardan ve halkın desteğiyle, sendikaların tam desteğiyle gelmiş devlet şu anda öğretmenlere verdiği sözü tutamayıp gülünç duruma düşüyor. Bence baştakilerin yaptıklarını ve yapamadıklarını daha iyi tahlil edip ona göre bir an önce önemli adımlar atması gerekmektedir. Halkın tamamen soyutlandığı bir yönetim ile hareket ediliyorsa bu ha eskisi gibi kanla yapılmış ha şimdiki gibi yapılmış. Fark nerede?

Bir uçurumun kenarındasınız

Tüm tehlikelere karşı açık ve korumasız. Çünkü daha önce başınızdan hiç kötü bir olay geçmemiş. Ve siz böyle bir durumda göstermeniz gereken tepkinin nasıl olması gerektiğini dahi düşünmemişsiniz hayatınız boyunca.

Bir uçurumun kenarındasınız, belki de orada olmayı olmayı siz istemediniz. Belki de oradan düşebileceğinizi bilseniz durmazsınız. Belki de düşebileceğinizi bilseniz bir yere tutunursunuz.

Bir uçurumun kenarındasınız, arkadan yaklaşan tehlikeyi görmeden, işitmeden. Birden o tehlike sizi aşıyağıya itiyor. Düşmeye başlıyorsunuz. O an size yıllar gibi geliyor ve siz artık öleceğinizden eminsiniz. Birden bir EL sizi tutuyor. İçinizdeki sevinç ona karşı bir minnet borcuna, bir can borcuna dönüşüyor. O sizi kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmış.

Sonra siz minnet borcunuzu ödemeye çalışırken bakmışsınız ki artık kurtaran kurtarılan yerine yöneten yönetilen, emreden emiralan, efendi köle olmuşsunuz. Hergün biri "ben olmasam sen olmazdın" diyor. Minnetiniz daha da artıyor ve artık sadece emiralan bağımlı bir zombi olmuşsunuz.

Bir zaman sonra yavaş yavaş sorgulamaya başlıyorsunuz kendinizi ve hayatınızı. Bu doğru mu? Hayatımı bir zombi olarak mı devam ettirmeliyim? Bunu düşünürken, düşünüyorsunuz o an!! Kurtarıldığınız an geliyor aklınıza.

Bie uçurumun kenarındasınız, etrafta başka kimse yok, ne sizi uçuruma itebilecek ne de kurtarabilecek. Ve birden anlıyorsunuz ki aslında İTEN de KURTARAN da aynı. O zaman bu itaatkarlık, bu minnet, bu zombilik hala niye???

Cemil BARDİ

bir katliamın öyküsü "Guernica"

On sekiz temmuz 1936'da başlayan iç savaşla İspanya tamamen karışır. Tüm Avrupa'da da aşırı milliyetçi tehdit hızla artmaktadır ve uluslar arası faşist hareketin İspanya ayağı olan Falanjistler İtalyan birlikleri ve acımasızlığıyla ün salmış Alman birliklerinden destek alırken kısa süre önce ilan edilen cumhuriyet yönetiminin meşru hükümeti, Sovyetler Birliği ve daha pek çok ülkeden gelen gönüllülerden destek almaktadır. Rejime ve sisteme tepki olarak ve İtalyan ve alman milliyetçilerinin kışkırtmasıyla doğan İspanya'da ki iç savaş, Mart 1939'a kadar sürecek ve bir buçuk milyon insanın canına mal olacaktır.

Pablo Picasso işte bu sırada Madrid'in en büyük sanat galerisi olan Prado'nun direktörlüğüne atanmıştı ve O'nu bu göreve atayan meşru hükümet ondan Paris Dünya Fuarı'nda ki İspanya Pavronu'nda sergilemek üzere bir duvar resmi sipariş etmişti. Bunun üzerine Picasso sanatın özgürlüğünü ifade eden bir resim üzerinde taslak çalışmalarına başladı.

Ama bunun üzerine Nisan 1937'de kutsal Bask şehri Guernica'nın Alman ordusu denetimindeki Falanjist güçler , İtalyan ve Alman birlikleri tarafından bombalanarak tamamen yok edildiği haberi tüm dünyada derin yankılar uyandırdı. Kentin hiçbir askeri önemi yoktu ve bombalama tamamen terör amaçlıydı. Ve bu savaşın yarattığı ne ilk katliamdı ne de son olacaktı. İşte bu olay Picasso'yu Guernica'ya iten neden oldu.

Katliamdan sonra Kübizmin en iyi bilinen ve 20. yüzyılın en ünlü ressamı olan Pablo Picasso fikrini değiştirerek, taslak çalışmalarını bir kenara bıraktı ve Guernica'yı yapmaya başladı.

Devasa boyutlarıyla Guernica (349.9*776.6 cm) bu katliamları betimleyen en önemli eserdir. Savaşın resmidir,

acımasızlığın ,
insanın
çaresizliğinin
resmidir. İnsanlığın
(ve dünyanın) yok

edilişinin bir sanatçı tarafından betimlenmesidir.

Eser yedi figür (yada figür grubu)'ndan oluşur. Geleneksel Hristiyan altar panolarının bir yankısı sayılabilecek eserde Picasso bu formu büyük bir ustalıklarla tamamen çağdaş bir şekilde yorumlamıştır. Guernica çok katmanlı ve karmaşık bir yapıdadır ve yapıtı asıl çekici kılandaki bu yapısıdır. Alegorik bir tarih betimlemesi sunan resim derinlemesine incelendiğinde çok karışık ve farklı anlamlar içerir. Picasso resmi 1 Mayıs- 4 Haziran(1937) gibi çok kısa bir sürede ve aşama aşama tamamlamış ve her aşamada yaptığı değişikliklerle resme daha evrensel değerler kazandıracak değişiklikleri ustalıklarla yapmıştır.

Yapıttaki tüm figürler kurbandır. Ortadaki at ve sol üst köşedeki boğa İspanya'yı simgeler. At acı çeken boğa ise zafere ulaşan halk figürleridir ama ikisi de şiddetin ve savaşın kurbanlarıdır. Figürlerin oranları tamamen simgeseldir. Perspektif kullanımı ve figürlerin çiziminde ise (ressamın bir çok çalışmasında olduğu gibi) çocuklara özgü bir teknik kullanılmıştır. Kucağında ölü çocuğuyla haykıran anne de, alevler arasında ellerini havaya açan adamda, paramparça olmuş asker heykeli de bir katliamın kurbanlarıdır.

Guernica resimleri yapılmamış yapılamamış bir çok katledilişin resmidir. Yirminci yüzyıl sanatının savaş çığlığıdır. Sadece Bask kasabası Guernica'nın değil ,Hiroşimanın yok oluşunu, İkinci Dünya savaşını, Kosovayı, Filistin, betimler, Irak'ı betimler... Kendi sonunu hazırlayan insan oğlunun yok olan avuçlarımızın içinde yok olan dünyanın resmidir.

Paris Dünya Fuarı'nda İspanya Pavronunun duvarında sergilenen resme yaklaşan Nazi subayı Picasso'ya sorar:

Bu resmi siz mi
yaptınız?
Ressamın yanıtı
açıktır:
Hayır siz yaptınız!!!

insan haklarıyla insandır

İnsan hakları, sözcük anlamıyla kişinin sırf insan olduğu için sahip olduğu haklardır. Doğumla birlikte kazanılan bu haklar mevcut düzen içinde hiçbir otorite tarafından adalete uygun olmayan yollarla kısıtlanamaz ve yok edilemez. Tarihe bakıldığında zaman da insanoğlunun uzun yıllar bu haklar için derin mücadelelere giriştiği anlaşılar.

İnsan hakları kavramı 17. yy.da oluşmaya başlamış ve nihayet 10 Aralık 1948'de kabul edilen İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, dünya devletleri arasında genel kabul görmüştür. Haklar birinci, ikinci ve üçüncü kuşak olmak üzere çeşitli ayrımlara tabi tutulur. Ortaya çıkarılışları incelendiğinde birinci kuşak denilen ve içinde belki de en can alıcı hakların bulunduğu haklar o dönem burjuvazisinin kendi sınıf çıkarlarını savunmak için ortaya çıkmıştır; aynı zamanda ilk etapta ancak erkeklerin sahip olabileceği nitelikteydiler. Günümüzdeki anlamlandırılış böyle olmasa gerek!!! Bunların başında yaşama ve kişi dokunulmazlığı, düşünce ve düşünceyi açıklama özgürlüğü, eşitlik, tarafsız bir yargıç önünde yargılanma, mülkiyet hakkı gibi haklar yer almaktadır. Klasik haklar kişiyi devlete karşı korur. Mesela; düşünce özgürlüğü, devleti kişilerin düşüncelerini açıklamasına engel olmama yükümlülüğü altına sokar.

Gelişmekte olan devletlerin en büyük sorunu belki de düşünce suçunun halen var olmasıdır. Herkesin şu günlerde ilk aklına gelen Orhan Pamuk davasıdır. Yeni TCK'nın meşhur 301. maddesi gereğince yazar Türkiye'de 1 milyon Ermeni, 30 bin Kürt öldürüldü söyleviden dolayı 6 ay-3 yıl arası bir hapis cezasıyla yargılanmaktadır. Ne yazık ki Türkiye'deki pek çok aydın dahi suçlu olduğunu söylemektedir. Oysa ki BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi ne göre herkes fikirlerini serbesçe savunmak, araştırarak öğrenmek ve düşüncelerini her türlü kitle iletişim aracı ile yayma özgürlüğüne sahiptir.

Diğer bir hak ise yaşama ve kişi dokunulmazlığıdır. Bu hakkı tehlikeye sokan en büyük etken ülkelerin mevzuatlarında yer alan idam cezası. Kimse artık günümüzde idam cezası kalmamıştır diyemez. En küçük örnek adamızda idam cezasının tamamen ortadan kalkması için önerge verilmesi. Kaldırılıp kaldırılmayacağı da şüpheli, çünkü anayasa değişikliği için 2/3 çoğunluk gerekmede. Malesef parlamenterlerimizin çoğu bu tip meseleleri de politik olarak düşünüp ters tepkiler verebilirler. Umuyorum ki bu konuda daha insanca düşünüp karar vereceklerdir. Bir insanın suçu ne olursa olsun ona bu tip ceza verilmesi insan haklarına aykırıdır. Ceza kanunlarındaki cezalar insanın ıslahını ve resosyalizasyonunu sağlamaya yönelik olmalıdır tersi uygulama insan haklarına aykırılığı getirecektir.

Yaşam hakkının en ağır ihlali soykırım suçudur. Soykırım; -gruba mensup olanların öldürülmesi, -ciddi surette bedensel veya zihinsel zarar verilmesi, - grubun bütünüyle veya kısmen fiziksel varlığı ortadan kaldıracağı hesaplanarak yaşam standartlarını kasten değiştirmek, - grubun içinde doğumları engellemek amacıyla tedbir almak, - gruba mensup olan çocukları zorla başka bir gruba nakletmek gibi tahdidi olamayan şekillerde varlığını gösterir. Yakın tarihte yapılmaya

çalışılan soykırım herkesin tahmin edeceği gibi Nazi Almanyası'nın Yahudi halkına karşı yürüttüğü harekettir.

Günümüzdeki yaşama hakkı ihlalinin en çarpıcı biçimi kadın erkek eşitliğini içine sindirememiş, ataerkil düzenin (kendilerince) savunucuları tarafından işlenen töre cinayetleridir. Kadınlar kocasında dayak yiyor, evden kaçıyor, evliliğini sürdürmek istemiyor (zaten bu evliliği de kendi rızasıyla yapmamıştır). En son çare olarak baba ocağına sığınıyor. Tabi bilmiyor ki aslında orda da güvende değildir. Malesef çoğunlukla töre cinayetleri kocasını bırakıp kaçan kadının aile meclisi tarafından verilen ölüm kararı ile işlenmektedir. Güldünya cinayeti kafama kazınanlar arasındadır. Bu şanssız kadın evli akrabasının tecavüzüne uğradı ve hamile kaldı. Çocuğunu doğurduktan sonra kardeşleri tarafından öldürülmesine karar verildi ve vuruldu ama şans eseri ölmedi. Emniyet mensuplarımızın onu hastane odasında korumaları gerekirken orda tekrardan abileri tarafından vuruldu ve bu sefer hayatını kaybetti. Bu tür durumların yaşandığı bir ülkede öncelikle kadınların yaşam hakları güvence altına alınmalı, sözde aşiret reisleri eğitilmelidir; ancak ondan sonra kadın-erkek eşitliği çerçevesinde kadınların her türlü alanda söz sahibi olmalarına olanak sağlanabilir.

Diğer bir tarafta ise Sosyal Haklar olarak anılan 2. kuşak haklar vardır; ki bunlar 18. ve 19. yyda insanların büyük çoğunluğu yoksulluk içindeydi ve klasik haklardan yararlanma imkanları azalmaktaydı. Örneğin yaşama hakkı anayasa ile korumaya alınmıştı fakat en basit hastalıklar yoksulluktan dolayı tedavi edilemiyordu. Düşünce özgürlükleri de vardı; ama sabahın köründen akşam geç saatlere kadar çalışmaktan düşüncecek zamanları kalmıyordu!! 19. yyda insan hakları yalnızca bir özgürlük olarak değil aynı zamanda devletten bir hizmet isteme yetkisi veren haklar olarak düşünülmeye başlandı. İkinci kuşak haklar bakımından itici güç sanayi devrimi ile ortaya çıkan işçi sınıfıdır. Bunlar içinde; çalışma, sendika kurma, grev ve toplu sözleşme, sosyal güvenlik, dinlenme, parasız öğrenim ve eğitim görme, konut hakkı gibi düzenlemeler yer almaktadır.

Üçüncü kuşak hakları olarak ise dayanışma hakları karşımıza çıkar; oluşum süreçleri hala daha tamamlanmamıştır. Bu hakların doğumuna sebep olan olayların başında bilimsel ve teknik ilerlemenin yarattığı sorunlar gelir; çevre kirliliğinin korkunç boyutlara ulaşması, nükleer silahların tüm insanlığı yok edecek boyutlara ulaşması gibi..

Üç hak kuşağına onları güçlü biçimde savunan devletler açısından bakıldığında birinci kuşak haklarda batılı ülkeler, ikinci kuşak haklarda sosyalist ülkeler ve gelişmekte olan ülkeler, üçüncü kuşak haklarda ise daha çok gelişmekte olan ülkelerin ön planda olduğu görülüyor.

İnsan haklarının çeşitli kategorilere ayrılabilmesi söz konusu olsa dahi bir bütün olduğu unutulmamalıdır. İnsanı insan yapan özelliklerin toplamı, insanca bir yaşamın asgari koşullarıdır.

Düşünce Suçu

Adamın bir papağanı varmış. Papağan devamlı televizyon seyrediyormuş. Adamda işten eve, evden işe giden bir kişiymiş. Bir gün adam papağanını kafesiyle birlikte balkona bırakmış ve işe gitmiş. Bir saat sonra sokaktan polis aracı geçerken papağan bağırmağa başlamış. KAHROLSUN PARALI EĞİTİM KAHROLSUN POLİS v.s. Ekip aracı hemen durup sesin geldiği yere ateş etmeye başlamış. Ev darmadağın olmuş. Eve gelen adam hayretler içinde bakakalmış. Neyse diyerek evi yaptırmış. Ertesi gün aynı olay tekrarlayınca adam evi gözlemeye başlamış. Ekip aracı karşıdan görününce başlamış papağan yine slogan atmaya tabi polis'te ateş etmeye. Durumu gören ev sahibi papağanı alıp diğer hayvanlarının bulunduğu kümese atmış. Papağan kümeşte başlamış volta atmaya bunu gören horozlar gülüyorlarmış. Papağanın kafasında atmış, horozlara dönüp şöyle demiş. Ne gülüyorsunuz lan ben sizin gibi cinsel istismardan yatmıyorum. Düşünce suçundan yatıyorum...